

CONSTRUCT

MAGAZÍN

Anna Polívková
za volantem

Vyrobeno
2 000 000 kusů

Nový produkt
Construct Vario

ANNA POLÍVKOVÁ

DO MEXIKA SE MOC TĚŠÍM!

Patří k výrazným talentům současné mladé generace herců, genetickou výbavu pro uplatnění v oboru jí poskytli rodiče – herci Evelyn Steimarová a Bolek Polívka. Kromě filmových a divadelních rolí se však vloni na podzim také výrazně profilovala jako pohybově nadaná tanečnice, když trochu nečekaně zvítězila v ostře sledované soutěži Star Dance. Málokdo ale ví, že pro Annu Polívkovou rozhodně není cizí ani vůně spáleného benzínu.

Rok 2013 pro Vás byl asi hektický. Kolik byste si na své vítězství ve Star Dance před začátkem soutěže vsadila? Vůbec bych si nevsázela. Já se šla hlavně učit něco nového a za vítězstvím jsem netáhla. Ale moc mě to bavilo, s každým postupem jsem měla radost a od bramborové medaile už jsem slavila.

Co kromě „slávy“ prvenství ve Star Dance znamená? Máte stejně jako třeba vítězky soutěží královen krásy nějaké povinnosti k pořadatelům? Smluvní povinnosti nemám, ale jezdíme vystupovat na plesy a to je celkem zábava. Teď se zrovna chystáme na takovou báječnou akci do Třešti. Čeká mě také premiéra v muzikálu, kde se tančí a zároveň zpívá. Do toho

bych se asi nepustila bez Star Dance... I tak si říkám, jestli jsem se nepřecenila...

Star Dance vyžaduje velké přípravy, fyzickou zdatnost a pohybový talent. Nic z toho vám očividně nechybělo. Věnujete se dlouhodobě nějakému sportu?

Můj obor je pohybové divadlo... Vždy jsem se hodně pohybovala. Sama jsem si pak během Star Dance uvědomila, že jsem v dobré kondici.

Jaký máte vztah k automobilismu a autům? Ve vaší profesi je auto asi nezbytnou součástí života...

V jednu dobu jsem vlastnila starého Polského Malucha, a s tím byla velká legrace. V padesátikilometrové rychlosti jste měli pocit, že drandíte opravdu rychle. Každý kdo nasednul, tak míval záchvat smíchu, turisté si mě fotili, policajti všechno odpustili, ale věčně nefungoval. Teď mám Toyotu Corollu po kamarádovi a ještě teď, když nastartuji, se zaraduju, že funguje...

S tatínkem Bolkem Polívkou jste natočila pokračování kultovního filmu Dědictví. Jak se vám s vlastním otcem spolupracuje?

Vždy s tátou nesmírně ráda spolupracuji. Táta říká, že jsem se stala herečkou, abych častěji viděla tatínka. No něco na tom je... Je to radost a velká škola. Právě zkoušíme tátovu autorskou hru DNA. Jen my dva a samozřejmě Barin a Fretti. Ti s tátou spolupracují snad už čtyřicet let.

Jakým řidičem je Váš tatínek Bolek Polívka? Podělila jste po něm vztah k autům?

Táta je výborný řidič a vždy měl skvělá auta. Myslím si, že řídím taky dobře, ale asi je mi víc fuk v čem. Řízení mě baví. Jen někdy jsem nepozorná... občas se kochám...

Tatínek Vaší maminky Evelyny, tedy Váš dědeček, byl Jaroslav Juhan. Motoristický nadšenec, konstruktér a taky závodník. Málokdo ví, že on inspiroval Ferdinanda Porsche k pojmenování sportovních modelů značky „Carrera“. Jaké na svého dědu máte vzpomínky?

Na Jardu – nikdy mi moc nešlo říkat děda – mám vzpomínky jako na úžasného gentlemana a frajera. Byl vždy úžasně elegantní a vtipkoval v každém z osmi jazyků, které perfektně ovládal a plynule přecházel z jednoho do druhého. Nesmírně ráda jsem poslouchala jeho vyprávění. Ať už popisoval svoje dobrodružství, válečnou dobu nebo divadelní prostředí, které poznal díky babičce Jiřině Steimarové, mluvil svojí krásnou, neopakovatelnou, prvorepublikovou češtinou, kterou občas okořenil novotvarem, když si po čtyřiceti letech v emigraci nemohl vzpomenout. Třeba pokrývač byl taškář.

Jaroslav Juhan právě před šedesáti lety zaznamenal skvělý úspěch v závodě La Carrera Panamericana.

Letos se prý na tento slavný závod vydáváte v jeho stopách vy. Řekněte nám o tom něco víc, prosím.

Já se na to nesmírně těším. V Mexiku je Jarďa prý stále živou legendou, vždyť v roce 1954 dojel na celkovém čtvrtém místě a to o bronz přišel až v poslední etapě. Díky tomu závodů také dostal Guatemalské občanství a do tohoto středoamerického státu se dostal neuvěřitelnou náhodou, ale takové náhody byly v jeho životě zřejmě naprosto běžné... ostatně můžete se o tom všem dočíst v knize Život bez brzd, která popisuje celý jeho životní příběh...

Chráníte svůj vůz nějakým zabezpečením proti krádeži?

Já byla vlastníkem starého polského Fiátka a teď mám starou Corollu a ty auta chrání sebe sama tím, že nemají nijak valnou hodnotu.

Máte nějakou zkušenost s krádeží vozidel?

Jednou, už je to dost dávno, jsem nemohla otevřít dveře a myslela, že se někdo dostával do bílého Favorita, kterého jsem měla půjčeného a zavolala Policii... oni mi auto otevřeli... odjeli... já sedla do auta a zjistila, že je to úplně cizí Favorit... tak asi tak... ■

*Ptal se Vojtěch Štajf
Foto: Petr Frýba*

